

Lyman Frank Baum OZ BÜYÜCÜSÜ

Çeviren: Hâle Kuntay

Resimleyen: Janosch

4. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Lyman Frank Baum OZ BÜYÜCÜSÜ

Çeviren: Hâle Kuntay ■ Resimleyen: Janosch

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Ebru Akkaş
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 2007

4. Basım: Aralık 2010

ISBN 978-975-510-214-6

The Wizard of Oz, Lyman Frank Baum

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Lyman Frank Baum

1856 yılında Amerika'da doğdu. Yazar, oyuncu, bağımsız film yapımcısı ve Amerikan Çocuk Edebiyatı'nın en popüler kitaplarından biri olan *Oz Büyücüsü*'nün yazarıdır. Bu kitap iki yıl üst üste en çok satan kitap oldu. Baum, "Oz" dizisinde yer alan on üçten fazla masal yazdı. Yazarın kendi adıyla ya da çeşitli takma adlarla yazdığı, çoğu gençler için pek çok kitabı var. Baum, 1919 yılında öldü.

OZ BÜYÜCÜSÜ

İçindekiler

- Fırtına, 9
Mırmırlarla Tanışma, 16
Doroti Korkuluk'u Kurtarıyor, 25
Ormanın İçinden Geçen Yol, 36
Teneke Adam'a Yardım, 42
Korkak Aslan, 51
Oz Büyücüsü'ne Doğru, 60
Öldürücü Gelincik Tarlası, 68
Tarlafarelerinin Kraliçesi, 79
Kapıcı, 87
Olağanüstü Zümrütkent, 96
Kötü Yürekli Cadı Aranıyor, 113
Kurtuluş, 129
Kanatlı Maymunlar, 136
Oz Büyücüsü'nün İyüzü, 143
Büyük Sahtekârın Sihirli Becerileri, 158
Bir Balon Havalanıyor, 163

Güneye Yolculuk, 168
Savaş Ağaçlarının Saldırısı, 174
Porselenden Bir Ülke, 178
Hayvanların Toplantısı, 183
Topalıklar Ülkesi, 189
Doroti'nin İsteği Yerine Geliyor, 193

Torun çocuđum, çok sevdiđim Dođan Aktay,
bu masalı senin için Türkçe'ye çevirdim.

Hâle Kuntay

Fırtına

Doroti, koskocaman Kansas eyaletinin ortasında, çiftçi Henri Amca ile onun karısı Em Teyze'nin yanında yaşıyordu. Yaşadıkları evin tahtaları çok uzaklardan taşındığından, evleri küçüktü. Dört duvardan oluşan bir tek odacık, bir de çatısı! Bir köşede paslı bir ocak, bir dolap, bir masa, üç-dört sandalye ve yataklar.

Köşedeki yatak Henri Amca ile Em Teyze'nindi. Karşı köşedeki küçük yatak da Doroti'nindi. Bu evin ne alt katta bir kileri ne de üst katta bir çatı odası vardı. Evin altında büyük bir çukur vardı ama buraya ancak o büyük fırtına geldiğinde sığınılırdı. Genellikle öyle korkunç olurdu ki bu fırtına, taş taş üstünde kalmazdı. Odanın döşemesindeki yaylı kapaktan bir merdivenle bu karanlık çukura inilirdi.

Doroti, kapının eşiğine oturup çevresine baktı-

ğında, gözünün alabildiğine kupkuru, renksiz bir görünüme ulaşmıştı.

Güneş, tarlaları kurutmuş; toprak yer yer çatlamıştı. Buradaki otların rengi bile yeşil değildi. Güneşin kızgın ışınları otları soldurmuştu; otlar da çevrelerini saran renksizliğin içinde kaybolmuşlardı. Bir zamanlar kaldıkları bu ev renkliymiş, güneş boyayı kaptırmış, yağmur selleri de kabaran boya silip götürmüştü! Ev, çevredeki doğa gibi renksiz ve donuktu.

Zamanında buraya gelin geldiğinde Em Teyze de genç ve güzelmiş ama rüzgâr ve güneş onu da değiştirmiş; gözlerinin içindeki parıltıyı bile söndürmüştü; yüzüne bıkkın ve yorgun bir anlam yerleşmiş; giderek kurumuş ve en kötüsü gülmeyi unutmuştu Em Teyze!

Doroti onların gerçek çocuğu değildi. Doroti'nin annesi babası ölünce Henri Amca ile Em Teyze Doroti'yi yanlarına almışlardı. İlk haftalarda, küçük kız kahkaha attıkça Em Teyze'nin yüzünden kan çekilirdi. Bugün bile Doroti neşe içinde oyun oynadıkça Em Teyze şaşkınlıkla ona bakar, sevincine bir anlam veremezdi.

Henri Amca da hiç gülmezdi. Sabahın erken saatlerinden geç vakitlere kadar çalışır durur, şaka nedir bilmezdi. O da renksiz bir insandı. Upuzun, kır düşmüş sakalı gibi tepeden kocaman çizmelerine kadar gri renkteydi. Hiç de konuşmazdı.

Bereket Toto ile arkadaşlık edebiliyordu Doroti. Toto ile oynayabiliyordu. Toto, kızı çevrenin etkisiyle

neşesini kaybetmesinden koruyordu. Toto hiç gri de-
ğildi. Yumuşacık kara tüylü, küçük bir köpekti Toto.
Minicik tuhaf bir burnu, pırıl pırıl düğme gözleri var-
dı. Bütün gün ortalıkta sıçrar durur, Doroti de onunla
eğlenir, onu çok severdi.

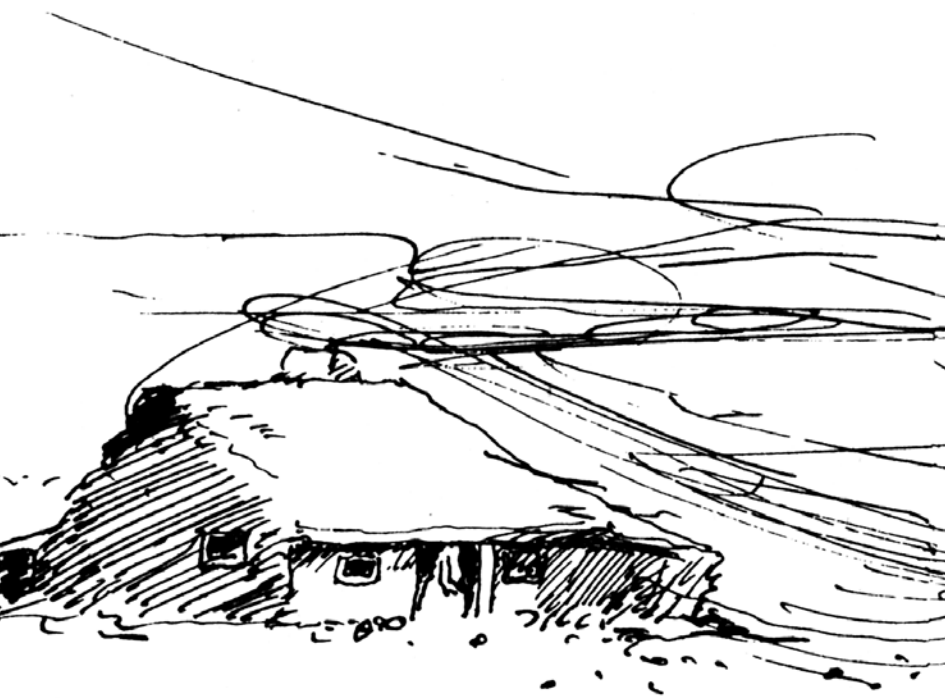
Şu an oynamıyorlardı. Henri Amca evin eşiğine
oturmuş, canı sıkkın, gökyüzüne bakmaktaydı. Gök-
yüzü her zamankinden daha da gri bir renk almıştı.
Doroti, kucağında Toto, Henri Amca'nın arkasında
durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Em Teyze'yse evin
içinde bulaşık yıkamaktaydı. Kuzey yönünden fırtı-
nanın gelmekte olduğunu bildiren uğultular duyul-
maktaydı. Henri Amca ile Doroti, tarladaki başakların
rüzgârla iyice eğilerek dalgalandıklarını gördüler.
Birden güneyden gelen ılık sesleriyle rüzgâr yön de-
ğiştirdi, kısacık otlar bile başlarına geleceği sezerek
yamyassı yere yattılar. Henri Amca yerinden fırladı.

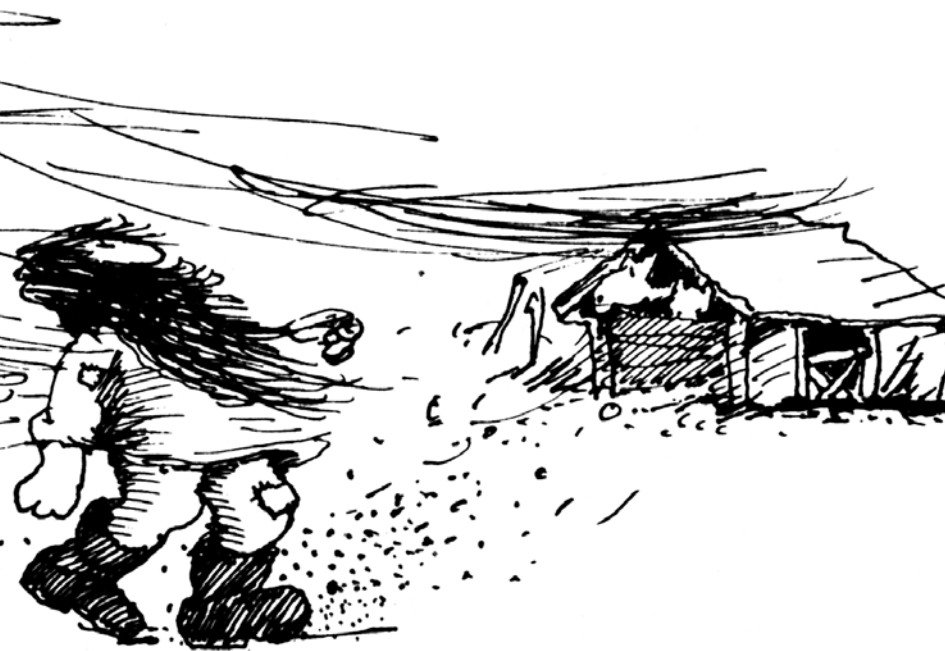
"Fırtına geliyor, Em!" diye içeriye seslendi. "Koş
hayvanları topl!" Hemen atlarla ineklere bakmak
için az ötedeki ahıra gitti.

Em Teyze, elindeki bulaşık bezini bıraktı, kapının
ağzına geldi, gökyüzüne bakmakla fırtına tehlikesinin
yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Çabuk evin altındaki çukura gir, Doroti!" dedi.

Toto, ürkererek Doroti'nin kucağından atladı, ya-
tağın altına saklandı. Doroti yatağın önüne çömelip
Toto'yu saklandığı yerden çıkardı. O ara Em Teyze

yerdeki yaylı kapağı açtı, merdivenden karanlık çukura indi. Doroti sonunda Toto'yu yakaladı, Em Teyze'nin peşinden çukura girmek için giderken, fırtına küçük evi öylesine bir sarstı ki Doroti sendeleyip yere düştü. İşte o an çok garip bir şey oldu!

Ev yerinden oynadı, sallandı, sonra kendi eksekinde bir-iki kez döndü ve bir balon gibi havalandı. Kuzey rüzgârı, kardeşi güney rüzgârıyla tam Dorotilerin evlerinin olduğu yerde buluşunca orası fırtınanın merkezi olmuş, ortaya çıkan fırtınanın şiddetinden evi temelinden söküp havalandırmıştı. Bir tüy hafifliğindeki ev uzaklara doğru süzülmekteydi. Gök yüzü kapkaranlıktı. Evin ince duvarlarından rüzgârın korkunç uğultusu duyuluyordu. Bu olağanüstü durum, Doroti'ye beşikte sallanmak gibi geldi ve nasıl sonuçlanacak diye merakla beklemeye başladı.

Oysa Toto hiç hoşnut değildi. Huzursuzca havlayarak evin içinde sağa sola koşuyordu. Birden, ağız açık duran yaylı kapağın kenarına gelmez mi? Deliğin içine kayıverdi. Doroti onu kaybettiğini sanırken kapağın kenarında iki kara kulağının rüzgârda uçtuğunu gördü! Evi alttan havalandıran rüzgârın gücü, Toto'nun delikten boşluğa kaymasına engel olmuştu. Doroti dikkatle kapağa doğru emekledi. Toto'yu kulaklarından yakalayıp çekti, kurtardı, sonra da yaylı kapağı kapattı, sürgüsünü sürdü.

Saatler ilerlemekteydi. Doroti'nin içinde artık korku kalmamıştı ama korkunç bir yalnızlık içinde

hissediyordu kendini. Ev yeryüzüne inince ne olacaktı acaba? Sağ kalacaklar mıydı? Zaman geçiyor ama beklediği yere iniş bir türlü gerçekleşmiyordu. Sonunda Doroti bunları kendine dert etmekten vazgeçti. Dört ayak üstünde emekleyerek yatağına gitti, uzandı. Toto da peşinden gelip yanına sokuldu. Rüzgârın uğultusuna, evin sallanmasına aldırmadan her ikisi de böyle tehlikeli bir durumda uykuya daldılar.

Mırmırlarla Tanışma

Doroti beklenmedik bir sarsıntıyla gözlerini açtı. “İyi ki yatağımdayım,” diye aklından geçirdi, yoksa düşüp bir yerini kırabilirdi. “Ne oldu acaba?” diye düşündü. Toto, ıslak burnunu Doroti'nin yanağına değdirdi. O da çok korkmuş olacaktı. Küçük kız yerinde doğruldu, yatağından indi, evin artık havada savrulmadığını, sağlam bir yere oturmuş olduğunu anladı. Hayret! Dışarısı karanlık değildi, tam tersine pencerelerden güneş girmiş, odayı aydınlatmış, ısıtmıştı.

Doroti koştu, kapıyı ardına kadar açtı, şaşkınlığını gizlemeden bir sevinç çığılığı attı. Gördüğü bu büyüleyici güzellik karşısında gözleri parladı, büyüdüğü de büyüdü! Taptaze çimenler alabildiğine uzanıyor, renkli çiçekler çevreyi süslüyor, ağaçların dallarından olgun meyveler sarkıyordu. Çeşitli renklerde kuşlar cıvı cıvı öterek uçuşuyordu. Az ileride akan derenin

sesi, kupkuru çölden gelen bu küçük kız için bir müzik sesiydi.

Doroti, çevresine şaşkınlık içinde bakarken ağaçların arasından garip yaratıklar görüldü. Cüce desen cüce değillerdi, boyları Doroti'nin boyu kadardı ama Doroti'den yaşlı olmalıydılar. Kılıkları da tuhaftı bunların. Üçünün de başında sipsivri mavi külâh, üzerinde de minik ziller sallanıyordu. Kıpırdadıkça bu ziller şingir mingir ses çıkarıyordu. Giysileri maviydi, parlak çizmelerinin konçları da maviydi. Aralarında bir de kadın vardı ama o mavi değil, beyazlar giyinmişti. Bol büzgülü giysisinin üzerine işlenmiş yıldızlar, güneşin ışınlarında pırlanta gibi ışık saçıyordu.

Doroti'nin kanısına göre bu küçük adamlar Henri Amca'nın yaşında olmalıydılar çünkü ikisinin upuzun sakalı vardı. Kadınsa çok daha yaşlı olmalıydı. Bir kere saçları bembeyazdı, yüzü de kırış kırıştı. Davranışları da zahmetlice ve ağırdu.

Üç adamlar beyazlı kadın evin yakınına kadar sokuldular. Bu ara Doroti kapının ağzında durmuş, şaşkın, onlara bakmaktaydı. İyice yaklaştıktan sonra durdular, alçak sesle aralarında bir şeyler konuştular. Sanki Doroti'nin daha da yakınına sokulmaktan çekiniyor gibiydiler. Sonunda yaşlı kadın biraz daha yaklaştı, nazikçe selam verdi ve "Mırmırlar ülkesine hoş geldiniz soylu büyücü!" dedi. "Kötü kalpli Doğu Cadısı'nı öldürerek ülkemizin halkını baskıdan kurtardığınız için size saygımız büyüktür!"

Doroti iyice şaşırđı. Bu garip kadın ona “soylu büyücü” mü demişti? Bu ne anlama geliyordu? Kötü kalpli bir cadıyı mı öldürmüştü? Kendisi fırtınanın havalandırıp buralara uçurduğu eviyle gelen önemsiz, küçük bir kızdı. Bugüne kadar kimseye bir fenalık da yapmamıştı. Karşısında duran bu garip yaratık bir yanıt beklemekteydi. Bir süre sonra Doroti, utanarak, “Bana karşı çok iyi davrandınız ama sanıyorum bir yanlışlık var. Çünkü ben kimseyi öldürmedim,” dedi.

“Öyleyse eviniz yaptı,” dedi kadın gülümseyerek. “Sonuç değişmez... Gelin bakın,” dedikten sonra eliyle kapının altındaki köşeyi işaret etti. “İşte, kalasın altından ayakları görünüyor!”

Doroti'nin dönmesiyle ıĸlıđı basması bir oldu. Gerçekten de evin temel kalasının altından gümüş ayakkabılı iki ayak görünmekteydi.

“Aman Tanrım!” dedi küçük kız. “Ev doğrudan doğruya üzerine düşmüş. Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Yapılacak bir şey yok artık,” dedi beyazlı yaşlı kadın.

“İyi ama kimdi bu?” diye Doroti sorarken, hâlâ şaşkın ve çaresizdi. “Yani bence...”

“Kötü kalpli Doğu Cadısı'ydı,” diye sabırla anlattı yaşlı kadın. “Mırmırlara yıllardır yapmadığı kalnamıştı. Soluk aldırmadan gece gündüz çalıştırırdı. Sen onları özgürlüğe kavuşturdu; işte bu yüzden sana yürekten teşekkür ediyorlar.”

“Kim bu Mırmırlar?”

“Mırmırlar, Doğu ülkesinde yaşarlar. Doğu Cadısı buraların belalısı idi.”

“Siz de Mırmırlardan mısınız?” diye alçak sesle sordu Doroti.

“Hayır, ben bir Mırmır değilim, ben Kuzey ülkesinde yaşıyorum; ama buralılar benim dostlarımdır,” dedi yaşlı kadın. “Mırmırlar, Doğu Cadısı’nın öldüğünü görünce hemen gelmem için bana haber saldılar. Çünkü ben Kuzey Cadısı’yım.”

“Eyvahlar olsun!” dedi Doroti, korkarak. “Demek siz de gerçek bir cadısınız?”

“Cadiyım ya,” dedi küçük kadın, gülümseyerek. “Ama ben iyi kalpli bir cadiyim, bu nedenle de herkes beni sever. Ama ben ölen cadı kadar güçlü olmadığımın Mırmırları daha önce onun zulmünden kurtaramadım.”

“Şey... Ben bütün cadılar kötüdür sanıyordum da...” dedi Doroti utanarak.

“Ne yazık ki öyle sanılır ama yanlış,” dedi yaşlı cadı. “Oz ülkesinde dört tane cadı vardı. İki iyi cadı, ikisi de kötü cadı. Bu iyi cadıların biri kuzeyde, biri de güneyde yaşıyor, iyi biliyorum çünkü iyi cadıların biri benim. Ben olduğuma göre de doğrusunu biliyor olmalıyım, öyle değil mi?”

Doroti birkaç saniye sustuktan sonra, “Em Teyze, bana bütün cadılar yıllar, yıllar önce öldü, dedi.”

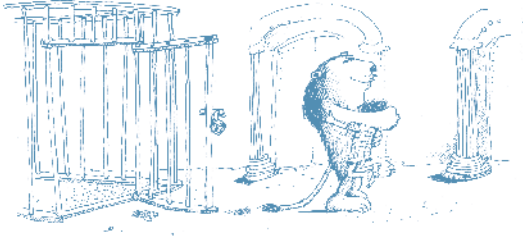

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Lyman Frank Baum

OZ BÜYÜCÜSÜ

Sarı kaldırımı izle Doroti!

Doroti ve köpeği Toto bir fırtınaya yakalanır ve kendilerini başka bir dünyada bulurlar. Evine dönmek isteyen Doroti, Oz Büyücüsü'nden yardım istemek için onun yaşadığı Zümrütkent'e gitmelidir. Doroti, sarı kaldırımı izleyerek Oz Büyücüsü'nü bulmaya giderken yolda Korkuluk, Teneke Adam ve Korkak Aslan ile karşılaşır ve dost olurlar. Hem onların da Oz Büyücüsü'nden bir istekleri olacaktır.